

O kousavém svetru

Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Terezka. Chodila do první třídy základní školy a byla to veliká parádnice. Každý den cestou do školy chodila kolem malého obchůdku s dětským oblečením. Jednoho dne se ve výloze objevil krásný červený svetřík. Terezka jím byla zcela okouzlena. Pozorovala jej každý den s nosíkem přilepeným na skle a představovala si, jak by jí asi slušel. Paní prodavačka ji už znala a z dálky na ni mávala. Doma nemluvila o ničem jiném, než že by právě takový svetřík moc chtěla. Protože byla hodná, pořádná a ve škole pozorná, rozhodli se rodiče, že jí vysněný svetřík koupí k narozeninám. Konečně nastal narozeninový den. Po rozbalení dárku na Terezku vykoukl vysněný červený svetřík. Hned druhý den si jej oblékla do školy. Celý den se však ošívala v lavici, protože ji svetr nesnesitelně kousal kolem krku a zápěstí. Nemohla se dočkat konce vyučování. Se slzičkami v očích přišla domů. Maminka se zajímala, co se jí přihodilo. Terezka jí zarmouceně vyprávěla, že svetřík, po kterém tak moc toužila, nemůže nosit, protože ji ukrutně kouše. Zklamaně se vysvlékla a uložila svetřík dozadu do skříně. Maminka ji chtěla utěšit. Řekla jí, že když si bude hodně přát, aby ji svetřík nekousal, tak v noci přiletne kouzelná víla a opraví jej. Terezka šla spát brzy, aby jí to do rána co nejrychleji uteklo. Maminka jí pak v noci upletla červený svetřík, stejný jako byl ten koupený. Pak jej potichoučku ve skříně vyměnila. Když se Terezka ráno probudila, spěchala ke skříně, aby zjistila, jestli kouzelná víla svetřík proměnila. Plná očekávání si svetřík oblékla. Svetřík vůbec nekousal, byl tak měkoučký, že se cítila jako v bavlnce. Nadšeně to běžela říct mamince. Ta byla ráda, že jí udělala tak velikou radost.

